

Мара. — А азъ, азъ съмъ готова да пропия!
Отпуска се на стола си.

Мълчание.

Желъо — И все е по леко, като се напие човѣкъ! —
Нѣколко часа, макаръ и отъ умопомрачение, забрава —
все е нѣщо. Единъ мигъ даже — все е забрава. Той е
нашия свѣтъ день!

Мара — Измжчена. Ахъ, Господи!

Боръо. — Азъ само ви слушахъ, но — азъ съмъ
изненаданъ. Мара, ти ме очудвашъ!

Мара. — Да, Боръо, понѣкога като се събира, съ-
бира, че като капне!

Мълчание.

Чува се тропание на пѣтната врата.

Мара. — Погледва часовника. Доктора, трѣбва да е.
Излиза.

IX

Сжшитѣ, Лѣкарътъ и Мара.

Лѣкарътъ. — Моя поздравъ на компанията.
Ржува се.

Йовка — Какво сте награбили толкова вѣстници,
Докторе! —

Лѣкарътъ. — Срѣснахъ вѣстникопродавача, та
да има какво да се чете. Подава ги. Хайде, прѣгледайте ги,
до като свърша моята работа.

Боръо. — Нѣма да ми прѣмивашъ очитѣ защото
ги михъ прѣди малко, само прѣгледъ.

Лѣкарътъ — Добрѣ!

Всѣки взима по единъ вѣстникъ. А Боръо и Лѣкарътъ отиватъ
до прозореца.

Дълго мълчание.

Йовка. — Ето интересно: нашитѣ художници —
чете. Кой е тоя Каймаковъ? —

Боръо. — Отъ мѣстото си. Какво има за него? —

Йовка. — Талантъ! Такива ласки!